

Zemřel Zdeněk Pásek. Ve věku 70 let zemřel 17. října pan Zdeněk Pásek, s jehož jménem byly po 12 let neodmyslitelně spjaty bleskové turnaje pro veřejnost v restauraci „U Pásků“. Pohřeb zesnulého se koná v Obřadní síni Ústředního hřbitova v Brně na Vídeňské ul. v pátek 29. října v 15 hodin.

Kdo byl Zdeněk Pásek? Pocházel z rodiny, v níž se rodili významní intelektuálové (třeba divadelní režisér Milan Pásek) i aktivní sportovci (Zdeněk byl v mládí dobrým boxerem) a také restauratěři, jako jeho mladší bratr Jaroslav. Pana Zdeňka nelze charakterizovat jedním slovem. Byl současně (aspoň podle mého názoru) číšníkem, vrchním, kuchařem, hospodským, zkrátka vším, čím bývali odchovanci staré restaurátorské branže. Zatímco např. pánové Vykydal, Češek a Píše znali Zdeňka Páska z jeho bývalých působišť v rámci brněnských Restaurací a jídelen, já poprvé uviděl tohoto pomenšího, holohlavého pána pevné tělesné konstrukce v pověstné boudě zvané „Malá Amerika“, kam jsme chodili probírat naše šachová utkání a hrát volné partie. Vyhlášené bylo zde jak dobré pivo, tak zejména pokrm, populární pod názvem „Dábelkové fazole“. Jaký byl Zdeňkův vztah k šachům? Rád se na ně občas díval. Tedy zajímaly ho asi více lidské reakce při hře, než tajuplné pohyby a úmysly dřevěných šachových figurek. Na Malé Americe byly hostům k dispozici dvě šachové soupravy, které snad denně někdo používal. A když se před 12 lety přestěhoval Zdeňkův bratr restauratér do poněkud příjemnějšího prostředí hospody nazvané pochopitelně „U Pásků“, napadlo pana Vykydala, zdali bychom tam občas v době, kdy měli zavřeno (sobota dopoledne) nemohli hrávat šachové turnaje. Slovo dalo slovo a od února 1999 jsme se každou sobotu nastěhovali do „zakouřené brněnské paluše“, řečeno slovy ředitele Vlastimila Chládky, který tam také často a rád hrával. Teď však nepíšeme historii bleskových turnajů u Pásků (kterou má mimochodem skvěle zdokumentovanou Vendelín Hafrovič), ale vzpomínáme na Zdeňka Páska. On tam s námi každou první sobotu v měsíci býval od rána do noci. Po turnaji

samozřejmě „zdravé jádro“ pokračovalo v hospodských řečech při dobrém jídle a pivu často až do večerních hodin. Nejprve se hrály volné bleskové partie o korunku s flekem, později se odpojila trojice karetníků na nekonečné partie mariáše. Dnešní móda hry zvané poker tehdy ještě do Čech nepronikla. A kdo byl obětavým hostitelem často i po zavírací době? No samozřejmě – „táta šachistů“ pan Zdeněk Pásek! A pokud někdo „moc zlobil“, dokázal takového výtečníka rychlým chvatem umravnit – což se však stávalo naštěstí jen velmi zřídka. Zdeněk byl postavy sporé, ale silák převeliký – jen silně podnapilý by mohl mít odvahu se s ním přít, kolikže vlastně piv či kořalek má platit. Mimochodem – do vysokého stáří měl Zdeněk Pásek paměť přímo šachistickou – nic si nepsal, ale u každého hosta přesně věděl, co a kolikrát vypil a snědl! Krátce po Zdeňkových sedmdesátých narozeninách ta pravá „páskovská“ éra skončila. Nájemci dostali od města výpověď, prý pan primátor Onderka chystá onen dům zrenovovat a využít k reprezentačním účelům pro magistrát. I stalo se, „Pásci“ se přestěhovali za roh do hotelu Omega. Zde však již nejsou ani ti praví štagastí, ani se zde nekonají šachové turnaje, ba – bez Zdeňka Páska tu bude mrtvo, nudno, smutno, neživo – aspoň po nějaký čas... Tož tak – život však plyne dále a vzpomínka na Zdeňka Páska bude žít, co budou vzpomínat účastníci blicek „U Pásků“.

Kuřácká přestávka Zdenka Páska při bleskovce „U Pásků“.